

Žalobu, by rozhodčí nález dřevařské bursy v Olomouci byl prohlášen bezúčinným, procesní soud první stolice zamítl. Odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

Odvolací soud vyhověl žalobě proto, že bursovní soud rozhodčí porušil zásadu rovného slyšení stran, kterou jest pokládati za donucující pravidlo formálního práva, a to tím, že použil dodatečného přednesu tehdejšího žalobce, nevyhověv návrhu tehdejší žalované na opětné zahájení ústního jednání. Než takováto vadnost řízení musila by býti uplatňována zmateční stížností podle čl. XXIII. uv. z. k c. ř. s., a to ve smyslu čís. 4, které v podstatě odpovídá ustanovení o zmatečnosti podle § 477 čís. 4 c. ř. s. Nemůže však býti podkladem žaloby ve smyslu čl. XXV., ve kterémž případě není předmětem přezkoumávání řízení, nýbrž nález sám ve svém výroku a v němž řešiti jest otázku, zda se rozhodčí výrok sám nepříčí donucujícím předpisům právním, jakž je obdobně pro řízení před rozhodci stanoveno v § 595 čís. 6 c. ř. s. V této příčině pak lze najíti obdobu v § 81 čís. 2 až 4 ex. ř., o jakéž námitky však v souzeném případě nešlo.

Čís. 12126.

Jazyková otázka.

Cizozemcům nepřislušejí výsady jazykových menšin.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1932, Rv I 786/31.)

Nejvyšší soud odmítl dovolání žalobce.

Důvody:

Dovolatel jest dle svého prohlášení do protokolu okresního soudu v L. ze dne 10. ledna 1931 cizozemcem. Přes to podal dovolací spis svým právním zástupcem v jazyku německém. Jde o otázku, zda mu přísluší menšinové právo jazykové po rozumu § 2 zákona ze dne 29. února 1920, čís. 122 sb. z. a n. a čl. 14 až 17, po případě čl. 36 vládního nařízení ze dne 3. února 1926, čís. 17 sb. z. a n. Na tuto otázku jest odpověděti záporně. Pokud jde o zásadní otázku, zda příslušejí menšinová práva jazyková cizozemcům ve stejné míře jako tuzemcům, nejvyšší soud dospěl výkladem jazykového zákona, jeho genese i cíle k přesvědčení, že cizozemcům nepřislušejí výsady jazykových menšin, a vyslovil v plenárním (správně v plenisimárním) usnesení ze dne 20. května 1920, čís. pres. 465/20 zásadu, že jazykem, v němž nejvyšší soud úřaduje, jest zásadně jazyk československý jakožto jazyk státní a že se jen vyjímečně připouští vedle státního jazyka také jazyk jiný, jestliže a) pro věc o niž jde, vzešel (jest zmístněn) důvod místní příslušnosti první stolice v soudním okrese Československé republiky, v němž podle posledního soupisu

lidu obývá aspoň dvacet procent československých státních občanů téhož jiného jazyka; b) súčasťněná strana jest československým státním občanem; c) jest národnosti onoho jiného jazyka; d) tohoto jazyka ve věci skutečně používá. Tímto plenárním usnesením řídí se nejvyšší soud bez jakékoliv úchyvky až dosud a řídí se jím i v souzeném případě. Bylo tedy nutno odmítnouti podání již z tohoto důvodu podle čl. 4 (3) jaz. nař., ježto se nehodí, by o něm bylo po zákonu zahájeno jednání.

Čís. 12127.

Jde-li o nárok na uznání nemanželského otcovství a na placení výživného vznesený proti tuzemci dítětem zrozeným v Německu z matky, jež jest německou státní příslušnicí a bydlí v Německu, jest nárok posuzovati podle práva platného v Německu, při čemž však nemohou býti otci uloženy větší povinnosti, než je připouštějí československé zákony. Podle československého práva nelze požadovati výživné za dobu minulou, kdežto podle německého práva (§ 1711 něm. obč. zák.) ano. V tom směru jest proto použiti práva československého. V otázce však, do které doby jest platiti výživné, jest pro žalovaného příznivější právo platné v Německu (§ 1708 něm. obč. zák.).

Přiměřenost výživného podle §§ 1603, 1708 něm. obč. zák.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1932, Rv II 607/31.)

Žalobou, zadanou na soudě dne 8. ledna 1931, domáhalo se dítě zrozené v Německu z německé státní příslušnice na žalovaném tuzemci uznání nemanželského otcovství a placení výživného počínajíc 8. dubnem 1928. Procesní soud prvé stolice uznal právem, že žalovaný jest nemanželským otcem žalobkyně, a že jest povinen platiti na výživu žalobkyně počínajíc 8. dubnem 1928 měsíčně 60 říšských marek až do šestnáctého roku žalobkyně. Odvolací soud vyhověl odvolání žalovaného potud, že ho uznal povinným platiti žalobkyni výživné dotud, dokud se nebude meci sama vyživovati.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolání žalovaného a změnil rozsudky obou nižších soudů v ten způsob, že se zamítá i žalobní žádost, že jest žalovaný povinen platiti žalobkyni výživné za dobu od 8. dubna 1928 do podání žaloby, t. j. včetně do 8. ledna 1931 a že se vyslovuje, že má žalovaný platiti výživné ode dne 9. ledna 1931 až do doby, dokud se dítě nebude moci samo vyživovati, nejdéle však do dokonaného 16. roku dítěte po srážce na tuto dobu připadajících a již splacených částek.

Důvody:

Ve sporu jde o nárok na uznání nemanželského otcovství a na placení výživného vznesený proti tuzemci dítětem zrozeným v Německu z matky, která jest německou státní příslušnicí a bydlí v Německu. Jak vyslovil nejvyšší soud v rozhodnutí čís. 7601 sb. n. s. jest nárok takový posuzovati podle práva platného v Německu, při čemž však nemohou